

умрѣлъ — но навѣрно е, че го нѣма тука.

Илия. Не, не, учинайке, той трѣбва да е тука, защо то приличаше до сущъ на Бабалѣка.

Максѣ. И тѣй синъ ми, убѣсника, прѣдалъ вече единъ урокъ на Господство му?

Илия. Да, да, — искаше да са бие съ менѣ на пищови.

Г-жя Дромелѣ. Безъ да искамъ да проникна повече въ тѣзи тайна, наповнивамъ че синъ тѣ трѣбва да мѣлчи коги то баща та хортува. (*къмъ Илия*) Бѣдете безъ грижа, Г-не, братъ ми каза веднѣжъ, че ви иска за зетъ, и не ще са гриже що иска синъ му.

Максѣ. Да прощавашъ, сестро, синъ ми и азъ сме най добри те приятели на свѣтъ тѣ. Ние имаме една и сѣщата воля. Отистина че бѣхъ вече склонилъ за нѣгова милость — и Юлия отъ дѣтинска любовъ къмъ менѣ, кое то и нѣма да ѝ забравя, сѣщо и тя бѣше склонила, но защо то сега узнѣхъ, че синъ ми е противенъ, заради туй врѣщамъ дума та на дѣщеря си назадъ, сега тя е свободна.

Юлия. О, прѣдрагий ми Тейко!

Максѣ. При това и не сѣмъ толкова бѣдентъ както казахъ, азъ можяхъ да отжрѣва нѣщичко отъ корсари те.

Юлия. О, колко сѣмъ благополучна.

Илия. Амъ азъ е?

Максѣ. [*на Юлия*] За сега имамъ на око други единъ младъ момакъ, чювашъ ли? Ела да та пригърна.

Г-жя Дромелѣ. [*раздѣля ги*] Стойте, Г-не, незнамъ за какъвъ да ви мисля. И защо то си играхте много злѣ рола та, позволете ми да открия че не сте сѣщия баща.

Юлия. (*унлашена*) Не?!

Илия. Хе, хе —

Максѣ. Тѣй ли? тогива сѣмъ братъ тѣ [*хвѣръля си перуката и манта та*]